

Sven-Ove Svensson, författare och krönikör, Forshaga skriver några tankvärda rader som vi gärna vill ha som inledning till vår krisplan.

Den bästa krisbearbetning vi kunde ha fått

Jag hör till dem som tycker att idrotten ska fostra. Det tror jag att alla föreningar kan. För vår familj kom en blomsterkvast och några valhänta ord från en ledare som den bästa krisbearbetning vi kunde ha fått. Det begrep varken han eller vi just då.

Missförstå mig rätt. Jag har gått kurs i krisbearbetning och känner den kloke byråkraten som inspirerat till alla Sveriges Posom-grupper. Kommunernas krisgrupper heter det.

Visst är kunskapen viktig. Visst är det bra om du är förberedd i din förening eller på din arbetsplats. Beredd, så du vet vad du ska göra om det som inte får hända ändå händer. Visst är checklistorna och alla förberedda telefonnummer och åtgärder bra att ha.

I vår förening blev det inte så. Vi är goda administratörer inom orienteringssporten, vi har allt från rörmokare till datamänniskor i klubben, men hantera kriser hade ingen trott att vi skulle behöva.

Skulle tappa håret

Ena dagen var vår fjortonåring en orienterarflicka med viss talang, vars långa ljusa hår syntes fladdra mellan granarna. Nästa dag fick hon det hemska beskedet, det där ordet på c som ingen säger. Det var inte löparknä, det var en malign tumör i mjukdelarna. Hon skulle få behandling, vi skulle komma att veckopendla till Östra sjukhuset i Göteborg och till barnavdelningen i Karlstad. I stället för träning skulle hon få sex månaders cellgiftsbehandling och strålning. Det långa ljusa håret skulle falla av, hon skulle få peruk.

Just då, en mörk kväll när vi nyligen fått reda på allt detta, ringde det på dörren. Ute på trappan stod en klok och varm ledare med en nyinköpt blombukett i näven och några valhänta ord som han gav oss.

Vi har ingen aning om vad han sa. Vi minns bara omtanken och värmen, detta att han kom, att styrelsen brydde sig. "Vi tänker på er!" stod det på kortet. Jo, han sa någonting, så där som alla ledare säger, om att kämpa.

Det gjorde vår fjortonåring. Kämpade. Sjukvården räddade livet på henne och vi vill gärna tro att hennes idrottsfostran och envishet hjälpte till en aning med.

Klubben fick behålla en hel familj som medlemmar. Några år senare fick föreningssverige en ny ung kvinnlig ledare som begriper att det börjar inte med kontrollplockning, intervallträning och kartkunskap. Det börjar med människokunskap och folkvett.

Gav oss livsgnistan

Krisbearbetning? Vår klubb var bra på det, fast ingen hade gått kursen. När krisen kom handlade det mest om att bry sig och finnas till, vara varm och klok medmänniska.

Gå kursen, gör det! Men drunkna inte i checklistor och telefonnummer. Kom ihåg att en mörk kväll kan en bukett rosor, några ungdomsböcker och ett par valhänta ord vara det som ger en hel familj livsgnistan tillbaka.

Två kvällar senare kom handbollsklubben.